

TREKTOCHT

Op zaterdagmorgen stonden we om 7 uur gepakt en gezakt klaar om te vertrekken naar de Ardennen waar de KWB haar derde trektocht zou laten plaatsvinden. Dertien man en één vrouw verdeelden zich over de auto's en reden naar Buchholz waar de tocht zou beginnen.

Eerst moesten de wagens nog naar het eindpunt, Steinebrück, en één wagen naar het tussenstation, Schönberg, gebracht worden. De niet-chauffeurs moesten daarom een goed uur wachten op de terugkomst van de chauffeurs. Het was wat naar de frisse kant om zo stil te staan wachten en dan nog wel voor een café dat niet wou open doen. Jef Van Den Heuvel liet zijn nieuwe rugzak bewonderen waarvoor hij een heel jaar gespaard had. Volgend jaar zou hij sparen voor nieuwe sokken en dat zal nodig zijn want die hij nu aan had zaten vol gaten. Jef had ook uitstekende besseneuver bij waarvan we allemaal konden proeven.

Eindelijk waren de chauffeurs teruggekeerd. Zij brachten goed nieuws en zij brachten slecht nieuws mee. Het goede nieuws was dat er op het tussenstation kermis was (zoals vorig jaar) en het slechte nieuws was dat er geen eten was. Dat was voor de meesten geen probleem maar er was er minstens één die geen eten bijhad omdat hij erop rekende dat hij op de camping wel in het restaurant zou kunnen eten. Dat zorgde voor de rest van de dag voor een levendige ruilhandel. Een uur rugzak dragen voor een pollepel soep, voeten masseren voor een stukje worst. Maar Hugo zou wel aan eten geraken.

Alhoewel het prachtige landschap zacht glooiend was hadden we tegen het middageten toch al

enkele stevige kuitbijters verwerkt. Dat middageten was er net op tijd want het begon flink te regenen maar daar hadden we onder de dennenbomen weinig last van. Voor Jef echter was de tocht bijna afgelopen. Dit jaar had hij een vouwstoeltje in ijzerdraad bij. Hoe hij het allemaal in zijn rugzak krijgt mag joost weten. Nog maar net zat hij erop of het stoeltje brak. Zeer gevaarlijk, al die ijzerdraad onder uw achterwerk!

We moffelden alles terug in onze rugzakken en zetten de tocht verder. Hier en daar liep er een beek over de weg. Als dat dwars was kon je er nog over sprin-

gen maar het gebeurde dat ze een einde met de weg meeliep en dan was het uitkijken voor natte voeten.

Zo'n tocht kan ook leerzaam zijn. Tijdens het stappen b.v. vlamde plots een discussie op over hoeveel trappistenbieren er nu wel waren in België. De antwoorden schommelden tussen vijf en acht. Als het erop aankwam ze te noemen sloeg iedereen de bal mis. Het juiste antwoord kan je bekomen bij Hugo Van Bulck tel 888.71.18.

Grappen bleven natuurlijk ook niet achterwege. Op een bepaald ogenblik kreeg Paul F. heel terloops een klein flesje in zijn handen gestopt met de melding dat het nog wat besseneuver was. Paul wipte het flesje in één geut in zijn keelgat waar het Strohrum van 80° bleek te zijn. Het goedje veroorzaakte een rode kop en wat geknipper met de ogen.

Het heeft die namiddag nog geregend. Tijdens een fikse bui zaten zes man te schuilen onder een piepklein boompje. De rest stond gewoon in de regen met een zeiltje over het hoofd het einde van de bui af te wachten.

Eddy, onze leider, liep gewoonlijk een eind achterop, nauwgezet de weg volgend op de kaart. Hij had er een duivels genoeg in om bij een wegsplitsing de voorhoede te laten wachten of verkeerd te laten lopen tot hij erbij was om te zeggen: 't is naar ginder. Eigenlijk gunden we hem zijn pleziertje wel want we moesten maar de rood-witte GR-streepjes volgen.

Rond 4 à 5 uur, nadat we eerst nog de plaatselijke kermis hadden bezocht, kwamen we aan op de camping waar we onze tentjes begonnen recht te zetten.

Jos haalde zijn gasvuur en zijn pot te voorschijn, Marie-Louise van Marcel B. sneed de groenten en spoedig was de soep klaar. Sommigen brachten het gerief van anderen in orde zoals Karel die het stoeltje van Jef terug trachtte in mekaar te sjoeren. Marcel V.H. en Frans gingen Chinees eten. Als voorgerecht rijst of kip, als tussenge-

recht rijst met kip en als hoofdgerecht kip met rijst. En om helemaal in de stemming te zijn hadden ze elk een Chinese hoed met paardestaart op en aten ze met stokjes. Hugo speelde het klaar om de campinguiter voor hem toch een hamburger met sla en friet te laten bakken.

Later op de avond bliezen we verzamelen in de kantine van de camping. Marcel V.H. en ikzelf hadden ettelijke avondjes geoefend op onze gitaar, speciaal om zoals het echte trekkers betaamd rond het kampvuur liedjes te zingen. Maar ondanks al dat geoefen raakten we niet veel verder dan "My bonnie is over the ocean" en "'k Heb de zon zien zakken in de zee" mede door de campinguiter die zijn muziek loeihard zette bij wijze van demonstratie van zijn geluidsinstallatie. Desalniettemin mogen we onze traditionele verbroedering met de plaatselijk bevolking, die vooral uit de streek van Turnhout en ergens uit Duitsland kwam, als zeer geslaagd beschouwen.

Die avond bleek ook onbekend talent naar boven te komen. O.a. Jef V.D.H. sprong plots op van zijn stoel om bij een liedje waarvan ik de naam vergeten ben en waarvan wij alleen maar het refrein kenden met pathos en gedrevenheid de strofen te zingen.

Nadat de dag al een tijdje gekriekt had staken de eersten na een kort nachtje slaap hun hoofd uit de tent. Jef had voor de broodjes gezorgd en we konden aan ons ontbijt beginnen. Vuurtje aan, water in gamel, wachten tot het kookt en dan een zakje espresso erin. Tenten afbreken, opvouwen en in de wagen van Marcel proppen. Eens dat allemaal gebeurd was konden we verder trekken.

We klommen het dorp uit en wandelden door prachtige weiden en bossen. Af en toe klonk de sprankelende lach van Jos M. schallend door de bossen wat de kraaien vrolijk deed opfladderen.

Eddy zag op zijn kaart een pic-nic plaats in het bos vermeld staan. Daar zouden we ons middageten kunnen verorberen. Na een stevige klim bereikten we een pas omgehakt bos waar middenin een scheefgezakte tafel met een gammele bank stond. Dat was onze picnicplaats en daar zouden we eten. Spoedig werden de eerste meppen uitgedeeld. Blijkbaar zaten we in de buurt van een wespennest maar als je alles al uitgepakt hebt ga je je niet zo makkelijk meer verplaatsen. Gelukkig werden er geen steken (toch niet van wespen) uitgedeeld.

Het laatste deel van de tocht werd aangevat. Vlugger dan verwacht bereikten we het eindpunt waar we de traditionele groepsfoto maakten. We moesten nog even wachten op Robert V. die zich kort voordien dringend in de bosjes had moeten terugtrekken. Iemand moest de foto trekken maar als iemand van ons dat deed zouden we er niet compleet op staan. Er was slechts een heel oud ventje waarvan we zelfs niet wisten welke taal hij sprak die de taak op zich kon nemen. Ik betrouwde het niet en zette een stoel klaar waarop ik het fototoestel kon zetten om het met de zelfontspanner te laten trekken. Het oude mannetje wou het toestel niet afgeven en ging zelf bovenop de stoel staan wat enige hilariteit van ons en de voorbijgangers veroorzaakte. Enfin, het werd in elk geval een foto met allemaal lachende gezichten. Met de wagens reden we terug naar het vertrekpunt van de vorige dag na eerst die van Marcel

op het tussenstation op te pikken. Daar hebben we nog een groepsfoto gemaakt die andermaal nogal wat voeten in de aarde had. Er bleek namelijk in onze groep een epidemie van diarree te heersen zodat het wat duurde eer iedereen er was. Toen alles bijna klaar was voor de foto spurtte nog Jan V. met een wapperende strook WC-papier achter zich naar het huisje. De aanhouder wint, de foto werd gemaakt.

De rekening werd door Paul F. uiteengedaan en we konden naar huis vertrekken. Enkel een terras langs de baan dat daar in de zon lag te schitteren zorgde nog voor wat oponthoud.

We mogen in elk geval terugblikken op een zeer geslaagde trektocht. Eddy heeft weer voor een prachtig parcours gezorgd, dat hij trouwens in zijn eentje op een mountainbike heeft verkend.

We kijken al uit naar volgend jaar.